

nens artikel 3, stk. 1, vedrørende visse straffesager, der afgøres af administrative myndigheder.

I forbindelse med ratifikationen af konventionen vil Danmark derfor afgive en erklæring i medfør af artikel 6, stk. 7, om, at de anmodninger om gensidig retshjælp, der er omfattet af artikel 6, stk. 5 og 6, ikke kan fremsendes direkte mellem judicielle myndigheder og toldmyndigheder eller (andre) administrative myndigheder, men skal fremsendes til den centrale myndighed i den anmodede medlemsstat.

Det betyder, at anmodninger fra toldmyndigheder eller (andre) administrative myndigheder i andre medlemsstater ikke kan sendes direkte til danske judicielle myndigheder, men skal fremsendes gennem Justitsministeriet som værende den centrale myndighed her i landet.

Toldmyndigheder og (andre) administrative myndigheder her i landet fremsætter ikke selv rets-anmodninger i straffesager til udenlandske myndigheder. Hvis administrative myndigheder undersøger sager, og der er mistanke om, at der er begået et strafbart forhold, fremsendes sagen til politiet med henblik på efterforskning. Det vil således være politiet, der i sådanne sager i lighed med andre straffesager, fremsætter anmodninger over for udenlandske myndigheder.

Artikel 6, stk. 8, opregner nogle sager, hvor fremsendelse af anmodninger og oplysninger altid skal ske via de centrale myndigheder i medlemsstaterne. Det drejer sig om anmodninger om midlertidig overførelse eller transit af frihedsberøvede personer som omhandlet i artikel 9 i konventionen samt i artikel 11 i 1959-konventionen (litra a). Det drejer sig endvidere om oplysninger om straffedomme som omhandlet i artikel 22 i 1959-konventionen (litra b). Dog kan anmodninger om genparter af straffedomme og foranstaltninger som omhandlet i artikel 4 i tillægsprotokollen til 1959-konventionen fremsendes direkte til de kompetente myndigheder.

Foruden afgivelse af en erklæring i medfør af artikel 6, stk. 7, vil det i forbindelse med Danmarks ratifikation af konventionen blive oplyst, at de »judicielle myndigheder« her i landet omfatter domstolene samt anklagemyndigheden, der efter den danske retsplejelov omfatter Justitsministeriet, rigsadvokaten, statsadvokaterne, Politidirektøren i København og politimestrene. Det vil endvidere blive oplyst, at den »centrale myndighed« her i landet er Justitsministeriet. Det vil blive oplyst, at Justitsministeriet kan give oplysning om, hvilken »judiciel myndighed« her i landet der har stedlig kompetence til at modtage og behandle en anmodning om gensidig retshjælp. Herudover vil det blive oplyst, at i tilfælde af tvivl kan myndigheder i

andre medlemsstater rette henvendelse til Justitsministeriet og få oplyst, hvilken judiciel myndighed her i landet der er kompetent til at fremsende en anmodning om en bestemt form for gensidig retshjælp.

Artikel 6 skønnes ikke at kræve lovændring. For så vidt angår direkte fremsendelse er bestemmelsen baseret på Schengen-konventionens artikel 53, der samtidig ophæves.

3.1.7. Spontan udveksling af oplysninger (artikel 7)

Artikel 7 vedrører udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om strafbare forhold. 1959-konventionen indeholder ikke en tilsvarende bestemmelse om spontan udveksling af oplysninger, men en lignende bestemmelse findes i artikel 46 i Schengen-konventionen.

I henhold til artikel 7, stk. 1, kan medlemsstaternes kompetente myndigheder, uden at der foreligger en anmodning om gensidig retshjælp, udveksle oplysninger om strafbare handlinger og overtrædelser af administrative bestemmelser som omhandlet i artikel 3. Bestemmelsen er fakultativ, og indebærer ikke nogen forpligtelse for medlemsstaterne. Det fremgår udtrykkeligt af bestemmelsen, at denne form for udveksling af oplysninger foretages i det omfang, der er hjemmel hertil i medlemsstaternes nationale ret.

Ifølge artikel 7, stk. 2, kan der fastsættes betingelser for, hvordan oplysninger, som videregives i henhold til artikel 7, må anvendes, og det fastsættes i stk. 3, at den modtagende myndighed i så fald er bundet af disse betingelser. I sådanne tilfælde finder bestemmelserne om beskyttelse af personoplysninger i artikel 23, stk. 1 og 2 (se nedenfor pkt. 3.4), ikke anvendelse, i det omfang der er tale om sammenfald.

For dansk rets vedkommende antages det, at danske myndigheder er berettigede til at videregive fortrolige oplysninger til udenlandske myndigheder, i det omfang det er nødvendigt i henhold til internationale konventioner m.v. Det antages herudover, at danske myndigheder inden for rammerne af reglerne om tavshedspligt er berettigede til også af egen drift at videregive oplysninger til udenlandske myndigheder. Ved den konkrete vurdering af videregivelsens berettigelse i sådanne tilfælde indgår bl.a., om dette sker som led i et gensidigt samarbejdsforhold, og dermed i denne forstand også til varetagelse af danske interesser. Endvidere skal der i det enkelte tilfælde foretages en vurdering af, hvorledes de pågældende oplysninger kan forventes at blive anvendt (se bl.a. Forvaltningsloven med kommentarer, John Vogter, Jurist- og Økonomforbundets Forlag, 3. udgave, 1999, side 534-535).